Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

zo 14. marca 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2014/17/EÚ – Článok 25 ods. 3 – Zmluvy o úvere pre spotrebiteľov týkajúce sa nehnuteľností určených na bývanie – Predčasné splatenie úveru – Náhrada pre veriteľa – Ušlý zisk veriteľa – Metóda výpočtu ušlého zisku“

Vo veci C-536/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landgericht Ravensburg (Krajinský súd Ravensburg, Nemecko) z 8. augusta 2022 a doručený Súdnemu dvoru 10. augusta 2022, ktorý súvisí s konaním:

MW,

CY

proti

VR Bank Ravensburg-Weingarten eG,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, sudcovia Z. Csehi (spravodajca), M. Ilešič, I. Jarukaitis a D. Gratsias,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– VR Bank Ravensburg-Weingarten eG, v zastúpení: T. Winter, Rechtsanwalt,

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a M. Hellmann, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: C. Auvret, H. Tserepa-Lacombe a G. von Rintelen, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní z 28. septembra 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 25 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/17/EÚ zo 4. februára 2014 o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmene smerníc 2008/48/ES a 2013/36/EÚ a nariadenia (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 60, 2014, s. 34).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú MW a CY, dvaja spotrebitelia s bydliskom v Nemecku, a VR Bank Ravensburg-Weingarten eG, úverová inštitúcia so sídlom v Nemecku (ďalej len „VR Bank“), vo veci žiadosti o vrátenie náhrady zaplatenej z dôvodu predčasného splatenia úveru pre spotrebiteľov týkajúceho sa nehnuteľnosti určenej na bývanie.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2008/48/ES

3 Článok 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), nazvaný „Predčasné splatenie úveru“, stanovuje:

„…

2. V prípade predčasného splatenia úveru má veriteľ právo na spravodlivú a objektívne opodstatnenú kompenzáciu možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru, ak predčasné splatenie úveru spadá do obdobia, pre ktoré je úroková sadzba úveru fixná.

Takáto kompenzácia nemôže presiahnuť 1 % výšky predčasne splateného úveru, ak obdobie medzi predčasným splatením úveru a dohodnutým ukončením zmluvy o úvere presahuje jeden rok. Ak toto obdobie nepresahuje jeden rok, kompenzácia nemôže presiahnuť 0,5 % výšky predčasne splateného úveru.

…

4. Členské štáty môžu stanoviť, že:

a) veriteľ môže túto kompenzáciu žiadať, len ak výška predčasného splatenia úveru presahuje limit určený vnútroštátnym právom. Tento limit nesmie presiahnuť 10 000 [eur] počas obdobia dvanástich mesiacov;

b) veriteľ môže výnimočne požadovať vyššiu kompenzáciu, ak môže preukázať, že strata, ktorú v dôsledku predčasného splatenia utrpel, presahuje čiastku určenú podľa odseku 2.

Ak kompenzácia požadovaná veriteľom presiahne skutočne utrpenú škodu, spotrebiteľ môže žiadať primerané zníženie.

V tomto prípade stratu predstavuje rozdiel medzi pôvodne dohodnutou úrokovou sadzbou a úrokovou sadzbou, za ktorú môže veriteľ poskytnúť predčasne splatenú sumu ako úver na trhu v čase predčasného splatenia, a berie sa tiež do úvahy vplyv predčasného splatenia na administratívne náklady.

…“

Smernica 2014/17

4 Smernica 2014/17 zmenila smernicu 2008/48.

5 Odôvodnenia 5 až 7, 21 a 66 smernice 2014/17 znejú:

„(5) S cieľom uľahčiť vytvorenie bezproblémovo fungujúceho vnútorného trhu s vysokou úrovňou ochrany spotrebiteľov v oblasti zmlúv o úvere týkajúcich sa nehnuteľností a s cieľom zabezpečiť, aby spotrebitelia, ktorí sa uchádzajú o takéto zmluvy, boli schopní tak učiniť s dôverou zakladajúcou sa na vedomí, že inštitúcie, s ktorými prichádzajú do styku, konajú profesionálne a zodpovedne, je vo viacerých oblastiach potrebné ustanoviť vhodne harmonizovaný právny rámec [Európskej ú]nie, a to so zreteľom na rozdiely v zmluvách o úvere, ktoré vyplývajú predovšetkým z rozdielov vo vnútroštátnych a regionálnych trhoch s nehnuteľnosťami.

(6) Touto smernicou by sa mal preto rozvíjať transparentnejší, efektívnejší a konkurencieschopnejší vnútorný trh prostredníctvom konzistentných, flexibilných a spravodlivých zmlúv o úvere týkajúcich sa nehnuteľností a zároveň by sa mala podporovať udržateľnosť poskytovania a prijímania úverov a finančné začleňovanie, a tým zabezpečiť vysoká úroveň ochrany spotrebiteľov.

(7) S cieľom vytvoriť skutočný vnútorný trh s vysokou a rovnocennou úrovňou ochrany spotrebiteľov ustanovuje táto smernica ustanovenia, ktoré podliehajú maximálnej harmonizácii, pokiaľ ide o poskytnutie predzmluvných informácií prostredníctvom štandardizovaného vzoru Európskeho štandardizovaného informačného formulára (ďalej len ‚formulár ESIS‘) a výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov [RPMN]. Avšak vzhľadom na osobitný charakter zmlúv o úvere týkajúcich sa nehnuteľností a rozdiely vo vývoji trhu a jeho podmienkach v členských štátoch, najmä pokiaľ ide o štruktúru trhu a účastníkov trhu, kategórie dostupných produktov a postupov uplatňovaných pri poskytovaní úverov, by sa členským štátom malo umožniť ponechať alebo zaviesť ustanovenia, ktoré sú prísnejšie než ustanovenia tejto smernice, v tých oblastiach, ktoré nie sú jednoznačne vymedzené ako oblasti podliehajúce maximálnej harmonizácii. Takýto cielený prístup je potrebný, aby nebola negatívnym spôsobom dotknutá úroveň ochrany spotrebiteľov týkajúca sa zmlúv o úvere v rozsahu pôsobnosti tejto smernice. Členské štáty by mali mať napríklad možnosť ponechať alebo zaviesť prísnejšie ustanovenia, pokiaľ ide o požiadavky na znalosti a odbornú spôsobilosť pracovníkov a pokyny na vyplnenie formulára ESIS.

…

(21) … Touto smernicou by nemalo byť dotknuté vnútroštátne všeobecné zmluvné právo, ako napríklad pravidlá týkajúce sa platnosti, vzniku a účinnosti zmluvy, pokiaľ aspekty všeobecného zmluvného práva nie sú regulované touto smernicou.

…

(66) Schopnosť spotrebiteľa splatiť úver pred uplynutím platnosti zmluvy o úvere môže zohrávať dôležitú úlohu pri podpore hospodárskej súťaže v rámci vnútorného trhu a voľného pohybu občanov Únie, ako aj pri podpore poskytnutia flexibility počas trvania zmluvy o úvere potrebnej na podporu finančnej stability v súlade s odporúčaniami Rady pre finančnú stabilitu. Existujú však značné rozdiely medzi vnútroštátnymi zásadami a podmienkami, za akých sú spotrebitelia schopní splatiť svoj úver, a podmienkami, za akých sa takéto predčasné splatenie môže uskutočniť. Aj keď sa uznáva rozmanitosť mechanizmov financovania hypotekárnych úverov a škály dostupných produktov, je potrebné zabezpečiť určité normy na úrovni Únie, pokiaľ ide o predčasné splatenie úveru, s cieľom zabezpečiť pre spotrebiteľov možnosť splniť svoje povinnosti pred uplynutím lehoty dohodnutej v zmluve o úvere a dôveru, aby mali možnosť porovnať ponuky s cieľom ľahšie vyberať najlepšie produkty na uspokojenie svojich potrieb. Členské štáty by preto mali zabezpečiť, či už prostredníctvom právnych predpisov, alebo inými prostriedkami, ako sú napríklad zmluvné ustanovenia, aby spotrebitelia mali právo na predčasné splatenie úveru. Členské štáty by však mali mať možnosť vymedziť podmienky na uplatnenie tohto práva. Tieto podmienky môžu zahŕňať časové obmedzenie uplatnenia práva, rozdielne zaobchádzanie v závislosti od typu úrokovej sadzby úveru alebo obmedzenia vzhľadom na okolnosti, za akých sa môže toto právo uplatniť. Ak predčasné splatenie úveru spadá do obdobia, v ktorom je úroková sadzba úveru fixná, uplatnenie tohto práva môže byť podmienené existenciou legitímneho záujmu na strane spotrebiteľa, vymedzeného členským štátom. Takýmto legitímnym záujmom môže byť napríklad rozvod alebo strata zamestnania. V podmienkach, ktoré určia členské štáty, sa môže stanoviť, že veriteľ má nárok na spravodlivú a objektívne odôvodnenú náhradu možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru. V prípade, že členské štáty stanovia, že veriteľ má nárok na náhradu, malo by ísť o spravodlivé a objektívne odôvodnené odškodnenie za prípadné náklady priamo spojené s predčasným splatením úveru, a to v súlade s vnútroštátnymi predpismi upravujúcimi náhrady. Výška náhrady by nemala prekročiť výšku finančnej straty veriteľa.“

6 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Predmet úpravy“, stanovuje:

„Touto smernicou sa ustanovuje spoločný rámec pre určité aspekty zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú zmlúv vzťahujúcich sa na úvery pre spotrebiteľov, ktoré sú zabezpečené záložným právom k nehnuteľnosti alebo iným spôsobom, a ktoré sa týkajú nehnuteľností určených na bývanie…“

7 Článok 2 uvedenej smernice s názvom „Rozsah harmonizácie“ v odseku 1 stanovuje:

„Táto smernica nebráni členským štátom, aby ponechali alebo zaviedli prísnejšie ustanovenia s cieľom chrániť spotrebiteľov za predpokladu, že sú takéto ustanovenia v súlade s ich povinnosťami vyplývajúcimi z práva Únie.“

8 Podľa článku 4 tej istej smernice, nazvaného „Vymedzenie pojmov“:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

…

13. ‚celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom‘ sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, ako sú vymedzené v článku 3 písm. g) smernice [2008/48] vrátane nákladov na ocenenie nehnuteľnosti, pokiaľ je takéto ocenenie potrebné na získanie úveru, avšak s výnimkou poplatkov za zápis prevodu vlastníctva nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Vylúčené sú poplatky, ktoré má spotrebiteľ zaplatiť za nedodržiavanie záväzkov stanovených v zmluve o úvere;

…“

9 Článok 14 smernice 2014/17, nazvaný „Predzmluvné informácie“, v odsekoch 1 a 2 uvádza:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby veriteľ a prípadne sprostredkovateľ úverov alebo vymenovaný zástupca poskytol spotrebiteľovi individualizované informácie potrebné na porovnanie úverov dostupných na trhu, posúdenie ich dôsledkov a prijatie kvalifikovaného rozhodnutia o tom, či uzavrieť zmluvu o úvere:

…

2. Individualizované informácie uvedené v odseku 1, či už na papieri alebo na inom trvalom nosiči, sa poskytujú prostredníctvom formulára ESIS, ako sa uvádza v prílohe II.“

10 Článok 25 tejto smernice, nazvaný „Predčasné splatenie úveru“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby mal spotrebiteľ právo splniť úplne alebo čiastočne svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere pred uplynutím platnosti tejto zmluvy. V takých prípadoch má spotrebiteľ právo na zníženie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, pričom takéto zníženie tvoria úroky a náklady na zostávajúcu dobu trvania zmluvy.

…

3. Členské štáty môžu ustanoviť, že veriteľ má nárok na spravodlivú a objektívnu náhradu, ak je takáto náhrada odôvodnená, možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru, avšak nemôže spotrebiteľovi uložiť pokutu. Náhrada v tejto súvislosti neprekračuje finančnú stratu veriteľa. Členské štáty môžu za týchto podmienok ustanoviť, že náhrada nesmie prekročiť určitú úroveň alebo že sa umožňuje len za určité obdobie.

4. Ak chce spotrebiteľ splniť svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere pred uplynutím platnosti zmluvy, veriteľ mu po prijatí žiadosti bezodkladne poskytne na papieri alebo na inom trvalom nosiči informácie potrebné na posúdenie tejto možnosti. V týchto informáciách sa minimálne kvantifikujú dôsledky, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú zo splnenia jeho povinností pred uplynutím platnosti zmluvy o úvere, a jasne sa uvádzajú všetky použité predpoklady. Všetky použité predpoklady musia byť primerané a odôvodnené.

…“

11 Príloha II k uvedenej smernici, nazvaná „Európsky štandardizovaný informačný formulár (Formulár ESIS)“, v časti A obsahuje vzor formulára ESIS. Tento vzor stanovuje, že tento formulár musí obsahovať najmä tieto údaje:

„…

9. Predčasné splatenie úveru

Tento úver môžete úplne alebo čiastočne splatiť predčasne.

…

(prípadne) Poplatok za predčasné splatenie úveru: [vložiť sumu alebo, ak to nie je možné, metódu výpočtu]

…“

12 Táto príloha II obsahuje aj časť B, nazvanú „Pokyny na vyplnenie formulára ESIS“, ktorá znie:

„Pri vypĺňaní formulára ESIS sa musia dodržať aspoň nižšie uvedené pokyny. Členské štáty však môžu vypracovať alebo ďalej spresniť pokyny na vyplnenie formulára ESIS.

…

Oddiel ‚9. Predčasné splatenie úveru‘

…

2. V oddiele o poplatku za predčasné splatenie úveru veriteľ spotrebiteľa upozorní na poplatok za predčasné splatenie úveru alebo na iné poplatky v súvislosti s predčasným splatením úveru, ktoré majú odškodniť veriteľa, a podľa možností uvedie ich výšku. V prípadoch, keď výška náhrady závisí od rôznych faktorov, ako napríklad od splatenej sumy alebo úrokovej sadzby prevažujúcej v okamihu predčasného splatenia, veriteľ uvedie, ako sa náhrada vypočíta, a poskytne maximálnu výšku, ktorú môže poplatok dosiahnuť, alebo ak to nie je možné, názorný príklad s cieľom ukázať spotrebiteľovi úroveň náhrady pri rôznych možných scenároch.“

Nemecké právo

13 Bürgerliches Gesetzbuch (Občiansky zákonník, ďalej len „BGB“) v § 249 BGB, nazvanom „Spôsob a rozsah náhrady škody“, v ods. 1 stanovuje:

„Kto je povinný nahradiť škodu, musí obnoviť stav, ktorý by existoval, ak by nedošlo k okolnosti zakladajúcej povinnosť nahradiť škodu.“

14 Podľa § 252 BGB s názvom „Ušlý zisk“:

„Škoda, ktorá sa má nahradiť, zahŕňa aj ušlý zisk. ‚Ušlým ziskom‘ sa rozumie zisk, ktorý sa s ohľadom na pravidelný beh vecí a osobitné okolnosti, najmä s ohľadom na prijaté mechanizmy a opatrenia, dal s určitou pravdepodobnosťou očakávať.“

15 V § 490 BGB s názvom „Právo na vypovedanie zmluvy z mimoriadnych dôvodov“ jeho odseku 2 sa stanovuje:

„Dlžník môže predčasne a v súlade s lehotami stanovenými v § 488 ods. 3 druhej vete vypovedať zmluvu o úvere, podľa ktorej je úroková sadzba úveru fixná a zabezpečená záložným právom k pozemku alebo lodi, ak si to vyžadujú jeho oprávnené záujmy a ak uplynulo šesť mesiacov od úplného prijatia úveru. Takýto záujem existuje najmä vtedy, keď dlžník potrebuje iné zhodnotenie nehnuteľnosti zaťaženej hypotékou ako záruku za úver. Dlžník je povinný nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku predčasného vypovedania zmluvy …“

16 V § 500 BGB s názvom „Právo dlžníka vypovedať zmluvu; predčasné splatenie úveru“ jeho odseku 2 sa stanovuje:

„Dlžník môže kedykoľvek vopred splniť všetky alebo niektoré povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy o úvere pre spotrebiteľov. Odchylne od prvej vety môže dlžník zmluvy o hypotekárnom úvere pre spotrebiteľov, pre ktorý bola dohodnutá fixná úroková sadzba úveru, splniť vopred všetky svoje záväzky alebo ich časť počas obdobia fixácie úrokovej sadzby úveru len vtedy, ak má na tom oprávnený záujem.“

17 Článok 25 smernice 2014/17 bol prebratý do nemeckého práva § 502 BGB s názvom „Náhrada za predčasné splatenie úveru“. Toto ustanovenie stanovuje:

„1. V prípade predčasného splatenia úveru môže veriteľ požadovať primeranú náhradu škody priamo súvisiacej s predčasným splatením úveru, ak v čase splatenia dlžník dlhuje úroky s fixnou úrokovou sadzbou úveru…

2. Nárok na náhradu za predčasné splatenie úveru je vylúčený, ak:

…

(2) informácie týkajúce sa dĺžky trvania zmluvy, práva na vypovedanie zmluvy alebo výpočtu sankcie za predčasné splatenie nie sú v zmluve dostatočné.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Dňa 11. januára 2019 žalobcovia vo veci samej uzavreli s VR Bank zmluvu o úvere pre spotrebiteľov týkajúcu sa nehnuteľnosti na čistú pôžičku vo výške 236 000 eur na účely nadobudnutia bytu. Úroková sadzba úveru bola fixovaná do 30. januára 2029. Zmluva o úvere obsahovala aj ustanovenia týkajúce sa predčasného splatenia úveru a náhrady za predčasné splatenie úveru. Podmienka týkajúca sa uvedenej náhrady stanovovala, že pri výpočte finančnej ujmy, ktorá veriteľovi vznikla v dôsledku predčasného splatenia úveru, sa veriteľ má opierať o metódu výpočtu tzv. „aktív a pasív“, ktorú Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) považoval za prípustnú. Táto metóda sa zakladá na zásade, podľa ktorej sa ušlý zisk veriteľa vypočíta s prihliadnutím na fiktívny výnos, ktorý by mohol očakávať, ak by uvoľnené finančné prostriedky predčasným splatením opätovne investoval do hypotekárnych dlhopisov s rovnakou splatnosťou ako úver.

19 Po tom, ako bol jeden zo žalobcov vo veci samej preložený svojím zamestnávateľom, poslední uvedení predali v máji 2020 nehnuteľnosť uvedenú v predchádzajúcom bode za cenu 255 000 eur. Zmluvu o úvere vypovedali s účinnosťou od 30. júna 2020. Listom z 9. júna 2020 VR Bank žiadala od žalobcov vo veci samej náhradu vo výške 27 614,17 eura z dôvodu predčasného splatenia úveru.

Žalobcovia vo veci samej zaplatili túto náhradu, ale listom z 19. apríla 2021 požiadali VR Bank o jej vrátenie, keďže sa domnievali, že na túto náhradu nemá nárok. Keďže VR Bank odmietla túto náhradu vrátiť, žalobcovia vo veci samej podali žalobu na Landgericht Ravensburg (Krajinský súd Ravensburg, Nemecko), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

20 Tento súd sa pýta na zlučiteľnosť § 502 BGB, na základe ktorého si VR Bank uplatňuje nárok na zaplatenie náhrady za predčasné splatenie vypočítanej podľa metódy „aktív a pasív“, s článkom 25 ods. 3 smernice 2014/17. Svojimi prvými dvoma otázkami sa konkrétne pýta, či náhrada nákladov spojených s predčasným splatením úveru pre veriteľa stanovená v článku 25 ods. 3 smernice 2014/17 zahŕňa aj ušlý zisk veriteľa. Tento súd by prípadne chcel poznať požiadavky práva Únie na výpočet tohto ušlého zisku, najmä pokiaľ ide o zohľadnenie príjmov pochádzajúcich z opätovného investovania.

21 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd na jednej strane domnieva, že skutočnosť, že podľa článku 25 ods. 3 prvej vety smernice 2014/17 možno požadovať len možné náklady priamo spojené s predčasným splatením úveru, bráni zohľadneniu úrokov, ktoré by spotrebiteľ musel zaplatiť, ak by zmluvu predčasne nevypovedal. Okrem toho podľa článku 25 ods. 1 druhej vety uvedenej smernice by členské štáty mali zabezpečiť, aby mal spotrebiteľ v prípade predčasného splatenia úveru právo na zníženie celkových nákladov spojených s úverom, ktoré zodpovedajú úrokom a nákladom za zostávajúcu dobu trvania zmluvy, čo by mohlo viesť k tomu, že úroky a náklady za zostávajúcu dobu trvania zmluvy už nebudú splatné. Na druhej strane podľa tohto súdu by na účely náhrady pre veriteľa možnosť obmedzenia náhrady na určité časové obdobie mohla svedčiť v prospech zohľadnenia úrokov, ktoré by spotrebiteľ musel zaplatiť, ak by predčasne nevypovedal zmluvu.

22 Pokiaľ ide okrem toho o požiadavky práva Únie na účely výpočtu tohto ušlého zisku, vnútroštátny súd uvádza, že zo znenia článku 25 ods. 3 prvej vety smernice 2014/17, podľa ktorého členské štáty môžu stanoviť, že veriteľ má nárok na „objektívnu“ náhradu, vyplýva, že pri tomto výpočte možno zohľadniť len skutočne a konkrétne vzniknuté náklady. Naproti tomu článok 25 ods. 4 druhá veta smernice 2014/17, podľa ktorého je veriteľ v prípade predčasného splatenia úveru povinný oznámiť spotrebiteľovi „minimálne“ informácie „o dôsledkoch, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú zo splnenia jeho povinností pred uplynutím platnosti zmluvy o úvere, a jasne sa uvádzajú všetky použité predpoklady“, vyvoláva dojem, že veriteľ by mohol odôvodniť výpočet ušlého zisku zohľadnením paušálnych príjmov z opätovného investovania súm vyplývajúcich z takéhoto splatenia.

23 Vnútroštátny súd sa napokon pýta, či situácia, v ktorej spotrebiteľ vypovedá zmluvu o úvere pre spotrebiteľov týkajúcu sa nehnuteľnosti určenej na bývanie na základe práva vypovedať zmluvu podľa vnútroštátneho práva pred predčasným splatením úveru veriteľovi, patrí tiež do pôsobnosti článku 25 smernice 2014/17. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že otázku vnútroštátneho súdu možno vysvetliť tým, že vo vnútroštátnom práve súbežne existujú dva rôzne spôsoby náhrady pre veriteľa podľa toho, či spotrebiteľ požaduje predčasné splatenie úveru priamo bez predchádzajúceho vypovedania zmluvy na základe § 500 BGB, alebo či k nemu dochádza po tom, čo spotrebiteľ uplatnil svoje právo na vypovedanie zmluvy z mimoriadnych dôvodov stanovené v § 490 BGB.

24 Za týchto okolností Landgericht Ravensburg (Krajinský súd Ravensburg) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa pojem ‚spravodliv[á] a objektívn[a] náhrad[a]… možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru‘ uvedený v článku 25 ods. 3 [smernice 2014/17] vykladať v tom zmysle, že táto náhrada zahŕňa aj ušlý zisk veriteľa, najmä budúce platby úrokov, o ktoré v dôsledku predčasného splatenia prišiel?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

Obsahuje právo Únie a najmä článok 25 ods. 3 [smernice 2014/17] usmernenia týkajúce sa výpočtu príjmov veriteľa z opätovného investovania predčasne splateného úveru pre spotrebiteľov týkajúceho sa nehnuteľnosti, ktoré sa majú zohľadniť v prípade ušlého zisku, a prípadne, aké sú to usmernenia?

Najmä:

a) Musí vnútroštátna právna úprava týkajúca sa tohto výpočtu vychádzať z toho, akým spôsobom veriteľ skutočne použije predčasne splatenú sumu?

b) Môže vnútroštátna právna úprava veriteľovi dovoľovať, aby náhradu za predčasné splatenie vypočítal na základe fiktívneho opätovného investovania do bezpečných kapitálových prostriedkov s rovnakou dobou splatnosti (tzv. metóda ‚aktív a pasív‘)?

3. Patrí do pôsobnosti článku 25 [smernice 2014/17] aj prípad, keď spotrebiteľ najprv vypovie zmluvu o úvere pre spotrebiteľov týkajúcu sa nehnuteľnosti na základe práva vypovedať zmluvu stanoveného vnútroštátnym zákonodarcom, a až potom predčasne splatí úver veriteľovi?“

O prejudiciálnych otázkach

O tretej otázke

25 Svojou treťou otázkou, ktorú treba preskúmať ako prvú, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 25 smernice 2014/17 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje aj na situácie, že spotrebiteľ si predčasne splní svoje záväzky po tom, čo vypovedal zmluvu o úvere pre spotrebiteľov týkajúcu sa nehnuteľnosti určenej na bývanie za podmienok stanovených vnútroštátnou právnou úpravou.

26 V rozsahu, v akom VR Bank v podstate tvrdí, že táto otázka je neprípustná z dôvodu, že nie je relevantná na účely rozhodnutia sporu vo veci samej, stačí konštatovať, že otázka, či a v akom rozsahu sa článok 25 smernice 2014/17 uplatňuje na prípad, o aký ide vo veci samej, sa týka podstaty uvedenej otázky, a nie jej prípustnosti, a tak túto námietku neprípustnosti treba zamietnuť.

27 Treba pripomenúť, že podľa článku 25 ods. 1 smernice 2014/17 členské štáty zabezpečia, aby mal spotrebiteľ právo splniť úplne alebo čiastočne svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere pred uplynutím platnosti uvedenej zmluvy.

28 V tejto súvislosti však treba uviesť, že smernica 2014/17 neobsahuje žiadnu požiadavku týkajúcu sa podrobností, podmienok a právnych dôsledkov práva dlžníka na vypovedanie zmluvy z mimoriadnych dôvodov. Ako naopak vyplýva z odôvodnenia 21 tejto smernice, touto smernicou by nemalo byť dotknuté vnútroštátne všeobecné zmluvné právo, ako sú napríklad pravidlá týkajúce sa platnosti, vzniku a účinnosti zmluvy, pokiaľ aspekty všeobecného zmluvného práva nie sú regulované smernicou 2014/17.

29 Okrem toho treba pripomenúť, že v súlade s článkom 2 ods. 1 smernice 2014/17 v spojení s jej odôvodnením 7 môžu členské štáty na účely ochrany spotrebiteľov prijať prísnejšie ustanovenia, najmä pokiaľ ide o štruktúru a účastníkov trhu, kategórie dostupných produktov a postupov uplatňovaných pri poskytovaní úverov.

30 Členské štáty však pri prijímaní týchto prísnejších ustanovení musia zabezpečiť, aby bol s ohľadom na cieľ smernice 2014/17 a konkrétnejšie článku 25 tejto smernice zaistený ich potrebný účinok (pozri analogicky rozsudok z 19. decembra 2019, Rust-Hackner a i., C-355/18 až C-357/18 a C-479/18, EU:C:2019:1123, body 55 a 62).

31 V tejto súvislosti, ako vyplýva z odôvodnenia 66 smernice 2014/17, cieľom článku 25 smernice 2004/17 je zabezpečiť pre spotrebiteľov možnosť splniť svoje povinnosti pred uplynutím lehoty dohodnutej v zmluve o úvere, aby mohli plne využiť výhody jednotného trhu, najmä porovnaním ponúk s cieľom vybrať si produkty, ktoré najlepšie zodpovedajú ich potrebám. Okrem toho z odôvodnení 5 a 6 tejto smernice vyplýva, že medzi ciele tejto smernice patrí zabezpečenie vysokej úrovne ochrany spotrebiteľov.

32 Za týchto podmienok, ako uviedol generálny advokát v bodoch 82 a 83 svojich návrhov, článok 25 smernice 2014/17 priznáva spotrebiteľovi právo na predčasné splatenie úveru bez toho, aby stanovoval podmienky výkonu tohto práva. Hoci v dôsledku toho prináleží vnútroštátnemu právu určiť tieto podmienky, bolo by naopak v rozpore s cieľom uvedenej smernice domnievať sa, že ochrana, ktorú zabezpečuje spotrebiteľovi, závisí od prípadnej voľby spotrebiteľa pre jednu alebo druhú z týchto podmienok, teda v súlade s vnútroštátnym právom uplatní svoje právo na vypovedanie zmluvy o úvere pred predčasným splatením úveru.

33 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať, že článok 25 smernice 2014/17 sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje aj na situácie, že spotrebiteľ si predčasne splní svoje záväzky po tom, čo vypovedal zmluvu o úvere pre spotrebiteľov týkajúcu sa nehnuteľnosti určenej na bývanie za podmienok stanovených vnútroštátnou právnou úpravou.

O prvej otázke

34 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 25 ods. 3 prvá veta smernice 2014/17 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely spravodlivej a objektívnej náhrady možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru, na ktorú má veriteľ nárok podľa tohto ustanovenia, zohľadňuje ušlý zisk veriteľa, ktorý mu vznikol priamo v dôsledku tohto predčasného splatenia úveru, a najmä stratu zostávajúcich zmluvných úrokov z úveru.

35 Podľa ustálenej judikatúry platí, že na výklad ustanovení práva Únie je potrebné vziať do úvahy nielen ich znenie, ale aj kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou [pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. októbra 2019, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Priame zadanie zmluvy o službách vo verejnom záujme v osobnej doprave), C-515/18, EU:C:2019:893, bod 23].

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s článkom 25 ods. 3 smernice 2014/17 členské štáty môžu ustanoviť, že veriteľ má nárok na spravodlivú a objektívnu náhradu možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru, avšak nemôže spotrebiteľovi uložiť pokutu, pričom táto náhrada je obmedzená na finančnú stratu veriteľa. Členské štáty môžu okrem toho stanoviť, že náhrada nesmie prekročiť určitú úroveň alebo že sa umožňuje len za určité obdobie.

37 Pokiaľ ide po prvé o slovné spojenie „možné náklady priamo spojené s predčasným splatením úveru“, treba uviesť, že hoci pojem „náklady“ neodkazuje na jednoznačný obsah, analýza kontextu, do ktorého patrí ustanovenie, ktoré ho uvádza, poskytuje užitočné usmernenia na účely jeho výkladu.

38 Na úvod treba uviesť, že článok 25 ods. 3 druhá veta smernice 2014/17 stanovuje hornú hranicu náhrady, ktorú možno zaplatiť veriteľovi v prípade predčasného splatenia úveru, za jeho finančnú stratu. Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 29 svojich návrhov, takáto horná hranica naznačuje, že normotvorca Únie nemal v úmysle vylúčiť, že takúto prípadnú finančnú stratu v súvislosti s úrokmi, ktoré veriteľ nedostane z dôvodu predčasného splatenia úveru, možno zohľadniť pri výpočte tejto náhrady.

39 Okrem toho možnosť členských štátov stanovená v článku 25 ods. 3 tretej vete smernice 2014/17 určiť, že veriteľ si takúto náhradu môže uplatňovať len za určité obdobie, by nemala zmysel, ak by sa pri výpočte náhrady mohli zohľadniť len dodatočné administratívne náklady spojené s predčasným splatením úveru, keďže tieto administratívne náklady vznikajú len raz a v priebehu času nepokračujú.

40 Napokon odkaz v článku 25 ods. 3 prvej vete smernice 2014/17 na „možné“ náklady preukazuje, že normotvorca Únie neobmedzil oprávnenie udelené členským štátom zaviesť systém náhrady iba na náklady na administratívne riadenie predčasného splatenia úveru, ktoré skutočne vznikli veriteľovi, ale že tento systém môže pokrývať aj ušlý zisk, ktorého rozsah nie je ešte v čase predčasného splatenia úveru stanovený.

41 Tento výklad je po druhé potvrdený štruktúrou článku 25 smernice 2014/17. V prvom rade z rozsahu informačnej povinnosti veriteľa totiž vyplýva, že normotvorca Únie vychádzal zo zásady, že nárok veriteľa na náhradu, ponechaný na posúdenie členských štátov, môže zahŕňať ušlý zisk veriteľa.

42 Na jednej strane tak článok 25 ods. 4 smernice 2014/17 stanovuje povinnosť veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi informácie potrebné na to, aby mohol preskúmať možnosť splatiť pôžičku predčasne. Z toho vyplýva, že nie je vylúčené, že v prípade takéhoto splatenia bude mať spotrebiteľ voči veriteľovi iné povinnosti, než splatiť zostatok úveru. Rovnako skutočnosť, že toto ustanovenie odkazuje na „predpoklady použité“ veriteľom, preukazuje, že v prípade predčasného splatenia úveru sa výpočet náhrady pre veriteľa neobmedzuje len na prípad, keď spotrebiteľ zaplatí náklady na administratívne riadenie takéhoto splatenia úveru, ktoré skutočne vznikli veriteľovi.

43 Na druhej strane treba pripomenúť, že podľa článku 14 ods. 1 a 2 smernice 2014/17 je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi predzmluvné informácie prostredníctvom formulára ESIS, ktorého vzor je uvedený v časti A prílohy II k tejto smernici. Oddiel 9 tohto vzoru formulára ESIS s názvom „Predčasné splatenie úveru“ spresňuje informácie, ktoré sa majú spotrebiteľovi poskytnúť v tejto súvislosti, za predpokladu, že takéto splatenie ukladá spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť „poplatok za predčasné splatenie úveru“.

44 Časť B oddiel 9 prílohy II k uvedenej smernici spresňuje pokyny na vyplnenie formulára ESIS, najmä pokiaľ ide o predčasné splatenie úveru. Z týchto pokynov vyplýva, že výška náhrady môže závisieť od rôznych faktorov, ako napríklad od „splatenej sumy alebo úrokovej sadzby prevažujúcej v okamihu predčasného splatenia“. Tieto skutočnosti preukazujú, že pojem „náhrada“ môže pokrývať iné náklady ako dodatočné administratívne náklady veriteľa spojené s predčasným splatením úveru, keďže tieto náklady by za normálnych okolností nemali závisieť od „prevažujúcej úrokovej sadzby“. Okrem toho v súlade s touto časťou B oddielom 9 prílohy II je veriteľ povinný upozorniť spotrebiteľa v časti formulára ESIS, ktorá sa týka poplatku za predčasné splatenie úveru, na „poplatok za predčasné splatenie úveru alebo na iné poplatky v súvislosti s predčasným splatením úveru, ktoré majú odškodniť veriteľa“, čo tiež preukazuje, že pojem „náklady“ v prípade predčasného splatenia úveru môže zahŕňať aj iné náklady než tieto dodatočné administratívne náklady.

45 V druhom rade článok 16 ods. 4 písm. b) smernice 2008/48, ktorý stanovuje podmienky, za ktorých môžu členské štáty povoliť prekročenie hornej hranice náhrady stanovenej v článku 16 ods. 2 uvedenej smernice, stanovuje, že tieto štáty môžu stanoviť právo veriteľa výnimočne požadovať vyššiu náhradu, ak môže preukázať, že strata, ktorú v dôsledku predčasného splatenia utrpel, presahuje čiastku určenú podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia. To preukazuje, ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 54 a 55 svojich návrhov, že úroky, ktoré sa nevyberú od predčasného splatenia úveru, môžu byť predmetom náhrady a že normotvorca Únie považoval finančnú stratu veriteľa zodpovedajúcu úrokom za súčasť možných nákladov spojených s týmto predčasným splatením úveru. Zo znenia článku 25 ods. 3 smernice 2014/17 nevyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle zmeniť túto situáciu, pokiaľ ide o zmluvy o úvere pre spotrebiteľov týkajúce sa nehnuteľností určených na bývanie.

46 V treťom rade výklad, ktorý by vylučoval možnosť členských štátov stanoviť náhradu ušlého zisku pre veriteľa v prípade predčasného splatenia úveru, by bol v rozpore s cieľom smernice 2014/17. Článok 1 tejto smernice totiž stanovuje, že táto smernica sa obmedzuje na stanovenie spoločného rámca na úpravu určitých aspektov zmlúv o úvere týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie, ktoré sú uzavreté so spotrebiteľmi, a predposledná veta odôvodnenia 66 uvedenej smernice spresňuje, že výpočet náhrady sa musí uskutočniť v súlade s vnútroštátnymi predpismi upravujúcimi náhrady. Z článku 1 a článku 25 ods. 3 smernice 2014/17 v spojení s jej odôvodnením 66 tak vyplýva, že normotvorca Únie ponechal členským štátom možnosť určiť položky oprávnených nákladov za predpokladu, že ide o spravodlivú a objektívne odôvodnenú náhradu možných nákladov priamo spojených s predčasným splatením úveru, že nepredstavuje sankciu a nepresahuje finančnú stratu veriteľa.

47 Ako pritom v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 47 a 51 svojich návrhov, ciele smernice 2014/17 nie sú obmedzené na vôľu poskytnúť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľom, ale zahŕňajú aj vytvorenie vnútorného trhu so zmluvami o úvere týkajúcimi sa nehnuteľností určených na bývanie, ktorý je zároveň efektívny a konkurencieschopný. Vnútroštátny zákonodarca preto môže vzhľadom na možnosť, ktorá mu je ponechaná, určiť položky oprávnených nákladov, zahrnúť medzi zložky náhrady ušlý zisk, ktorý vznikol veriteľovi, ak sa domnieva, že je to

nevyhnutné na podporu cieľov smernice 2014/17 na jeho vlastnom trhu s nehnuteľnosťami určenými na bývanie. Konkrétne, ako spresnil generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, v prípade, ak právna úprava neumožňuje, aby veritelia získali náhradu za stratu očakávaných úrokov, možno si predstaviť, že veritelia si zvolia stratégie, ktoré prípadne budú mať nežiaduci vplyv na ciele smernice 2014/17, ako je napríklad obmedzenie škály ponúkaných úverových produktov alebo účtovanie vyšších úrokov všetkým spotrebiteľom.

48 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 25 ods. 3 prvá veta smernice 2014/17 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely náhrady pre veriteľa v prípade predčasného splatenia úveru pre spotrebiteľov v súvislosti s nehnuteľnosťou určenou na bývanie zohľadňuje ušlý zisk veriteľa, ktorý mu vznikol priamo v dôsledku tohto predčasného splatenia úveru, a konkrétne finančnú stratu, ktorá vznikla tomuto veriteľovi, prípadne v súvislosti so zostávajúcimi zmluvnými úrokmi, ktoré sa už nevyberú, za predpokladu, že ide o spravodlivú a objektívnu náhradu, že spotrebiteľovi sa neuloží žiadna pokuta a že náhrada nepresiahne túto finančnú stratu.

O druhej otázke

49 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 25 ods. 3 smernice 2014/17 vykladať v tom zmysle, že obsahuje usmernenia týkajúce sa výpočtu príjmov veriteľa z opätovného investovania predčasne splateného spotrebiteľského úveru týkajúceho sa nehnuteľnosti, ktoré sa majú zohľadniť na účely určenia jeho ušlého zisku, a v prípade potreby, či podľa týchto usmernení musí vnútroštátna právna úprava zohľadňovať najmä spôsob, akým veriteľ skutočne použije predčasne splatenú sumu, a ak áno, či vnútroštátna právna úprava môže veriteľovi umožňovať vypočítať tento ušlý zisk s prihliadnutím na rozdiel medzi stratou očakávaných zmluvných úrokov a paušálnym príjmom z predčasne splatenej sumy, ak by bola opätovne investovaná do bezpečných kapitálových prostriedkov s rovnakou dobou splatnosti ako úver.

50 Po prvé treba pripomenúť, ako bolo uvedené v bode 46 tohto rozsudku, že skutočnosť, že odôvodnenie 66 smernice 2014/17 výslovne odkazuje na vnútroštátne ustanovenia v oblasti náhrady, naznačuje, že článok 25 ods. 3 prvá a druhá veta smernice 2014/17 sa obmedzuje na stanovenie toho, že náhrada musí byť spravodlivá a objektívna, pokrývať len priamu škodu, nepredstavovať pre spotrebiteľa sankciu, a nesmie presiahnuť finančnú stratu veriteľa. Táto smernica navyše neobsahuje žiadny iný konkrétny údaj týkajúci sa výpočtu prípadnej náhrady, pričom podrobnosti o tomto výpočte zostávajú na posúdení členských štátov.

51 Toto konštatovanie potvrdzuje na jednej strane článok 25 ods. 3 prvá a tretia veta smernice 2014/17, z ktorých najmä vyplýva, že členské štáty „môžu stanoviť“ podmienky náhrady. Na druhej strane z oddielu 9 vzoru formulára ESIS uvedeného v časti A prílohy II k smernici 2014/17 vyplýva, že veriteľ musí uviesť sumu, alebo ak to nie je možné, metódu výpočtu prípadne splatných poplatkov za predčasné splatenie úveru, čo predpokladá potenciálnu existenciu viacerých metód na výpočet náhrady za predčasné splatenie.

52 Po druhé, pokiaľ ide o otázku, či vnútroštátna právna úprava musí zohľadniť spôsob, akým veriteľ skutočne použije predčasne splatenú sumu, v bode 40 tohto rozsudku už bolo uvedené, že odkaz v článku 25 ods. 3 smernice 2014/17 na „možné“ náklady, ktoré znáša veriteľ, preukazuje, že výpočet týchto nákladov sa nemusí nevyhnutne opierať o skutočné použitie predčasne splatenej sumy, ale že metóda výpočtu týchto nákladov môže tiež zohľadňovať ušlý zisk veriteľa, ktorého rozsah ešte nie je v čase predčasného splatenia úveru určený. Ako v podstate uviedol generálny

advokát v bodoch 60 až 62 svojich návrhov, pokiaľ sú splnené požiadavky stanovené v článku 25 ods. 3 prvej a druhej vete smernice 2014/17, výpočet náhrady podľa metódy obsahujúcej hypotetický prvok nebráni smernici 2014/17.

53 Po tretie, pokiaľ ide o prípustnosť tzv. metódy „aktív a pasív“, prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či výpočet výnosu vyplývajúceho z opätovného investovania finančných prostriedkov získaných z predčasne splateného úveru na základe paušálneho opätovného investovania do bezpečných kapitálových prostriedkov s rovnakou dobou splatnosti spĺňa požiadavky stanovené v článku 25 ods. 3 smernice 2014/17, teda že ide o spravodlivú a objektívnu náhradu, že spotrebiteľovi nie je uložená nijaká pokuta a že náhrada nepresiahne finančnú stratu veriteľa.

54 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 25 ods. 3 smernice 2014/17 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade predčasného splatenia úveru pre spotrebiteľov v súvislosti s nehnuteľnosťou určenou na bývanie musia členské štáty zabezpečiť, aby výpočet ušlého zisku veriteľom pri zohľadnení paušálneho príjmu z predčasne splatenej sumy viedol k tomu, že náhrada bude spravodlivá a objektívna, nepresiahne finančnú stratu veriteľa a spotrebiteľovi sa neuloží žiadna pokuta. Smernica 2014/17 nevyžaduje, aby sa pri takomto výpočte zohľadnil spôsob, akým veriteľ predčasne splatenú sumu skutočne použije.

O trovách

55 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Článok 25 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/17/EÚ zo 4. februára 2014 o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmene smerníc 2008/48/ES a 2013/36/EÚ a nariadenia (EÚ) č. 1093/2010**

   sa má vykladať v tom zmysle, že:

   sa uplatňuje aj na situácie, že spotrebiteľ si predčasne splní svoje záväzky po tom, čo vypovedal zmluvu o úvere pre spotrebiteľov týkajúcu sa nehnuteľnosti určenej na bývanie za podmienok stanovených vnútroštátnou právnou úpravou.

2. **Článok 25 ods. 3 prvá veta smernice 2014/17**

   sa má vykladať v tom zmysle, že:

   nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely náhrady pre veriteľa v prípade predčasného splatenia úveru pre spotrebiteľov v súvislosti s nehnuteľnosťou určenou na bývanie zohľadňuje ušlý zisk veriteľa, ktorý mu vznikol priamo v dôsledku tohto predčasného splatenia úveru, a konkrétne finančnú stratu, ktorá vznikla tomuto veriteľovi, prípadne v súvislosti so zostávajúcimi zmluvnými úrokmi, ktoré sa už

nevyberú, za predpokladu, že ide o spravodlivú a objektívnu náhradu, že spotrebiteľovi sa neuloží žiadna pokuta a že náhrada nepresiahne túto finančnú stratu.

3. Článok 25 ods. 3 smernice 2014/17

sa má vykladať v tom zmysle, že:

v prípade predčasného splatenia úveru pre spotrebiteľov v súvislosti s nehnuteľnosťou určenou na bývanie musia členské štáty zabezpečiť, aby výpočet ušlého zisku veriteľom pri zohľadnení paušálneho príjmu z predčasne splatenej sumy viedol k tomu, že náhrada bude spravodlivá a objektívna, nepresiahne finančnú stratu veriteľa a spotrebiteľovi sa neuloží žiadna pokuta. Smernica 2014/17 nevyžaduje, aby sa pri takomto výpočte zohľadnil spôsob, akým veriteľ predčasne splatenú sumu skutočne použije.

Podpisy